

Liza Sips
SOAPSOP

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

www.defonteinmeidenboeken.nl

Tweede druk, 2018

© 2015 Liza Sips

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Sander Pinkse Boekproductie

Omslagafbeelding: Getty Images

Foto auteur: Wouter Vandenbrink

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4654 1 (e-book 978 90 261 3720 4)

NUR 284

Klassikale vernedering

Wiskunde. Ik haat wiskunde. Er is niets in de wereld wat ik saaier of zinlozer vind. Ik snap het niet en ik wil het ook niet snappen. Later ga ik toch niets met berekeningen of getalletjes doen, dus waarom moet ik per se weten hoe een geodriehoek werkt? Met een knappe wiskundeleraar zouden de lessen een stuk aangenamer zijn, maar in plaats daarvan zit ik drie uur per week opgescheept met meneer Bach.

Meneer Bach is een stereotiepe wiskundeleraar. Hij draagt van die verschrikkelijke bruine truien met motief en hij ruikt naar kattenbrokjes. Ook slist hij wanneer hij fanatiek aan het uitleggen is, waardoor de spetters me om de oren vliegen. Met een beetje pech spuugt hij me zelfs recht in mijn gezicht! Vind je het gek dat ik me niet kan concentreren tijdens de les?

Het wordt me ook steeds duidelijker dat meneer Bach mij expres wil vernederen. Door zijn gemene opmerkingen zet hij me soms gigantisch voor paal. Ja, ik maak wel eens een foutje, maar ik kan er toch niets aan doen dat ik geen wiskundewonder ben? Maar hij maakt dan meteen van die grapjes over domme blondjes. Zó 2014. Hij is vast jaloers op mijn lange blonde krullen, omdat hij zelf geen haar meer heeft. Of nee, dat is niet helemaal waar: hij heeft haar in zijn

oren en in zijn neus. Maar of je daar nou zo blij mee moet zijn?

Meneer Bach en ik liggen elkaar dus niet zo. Het gezeur begon al tijdens onze allereerste ontmoeting.

Het was de eerste dag van het nieuwe schooljaar. Met veel inzet en een beetje mazzel zou dit mijn laatste jaar worden op het Groen College. Eindelijk zat ik in vijf havo, en om eerlijk te zijn: het was me niet komen aanwaaien. Ik moet hard werken voor goede cijfers, maar dat heb ik er graag voor over.

Vrolijk en vol goede moed stapte ik, samen met mijn nichtje en beste vriendin Jasmijn, het wiskundelokaal binnen. We liepen meteen naar de tafeltjes achter in de klas, de perfecte plek: ver weg van de leraar en met uitzicht op het schoolplein. Maar nog voor we onze spullen uit onze tas hadden gehaald, stond meneer Bach al voor ons.

‘Dat gaat natuurlijk niet gebeuren,’ was het eerste wat hij zei. ‘Jullie denken toch niet dat ik jullie naast elkaar laat zitten?’

Jasmijn en ik keken elkaar verbaasd aan.

‘Helaas, dames, jullie zijn berucht. Ik heb van verschillende collega’s het advies gekregen om jullie tijdens de les van elkaar gescheiden te houden. Het spijt me, maar, uhm, wat was jouw naam ook al weer? Pippi?’

‘Pippa,’ verbeterde ik hem.

‘Juist. Pippa, jou zet ik vooraan, zodat ik je goed in de gaten kan houden. Dan kom je ook niet in de verleiding om te kletsen.’

Wat was ik chagrijnig. Waar haalde hij het lef vandaan om Jasmijn en mij uit elkaar te halen, nog voordat we ook maar iets verkeerd gedaan hadden? Leraren zijn best geniepig. Ze zeggen dat roddelen een slechte eigenschap is, maar

ondertussen doen ze dat in de lerarenkamer dus zelf ook. Wat dat betreft zijn ze geen haar beter dan de gemiddelde leerling.

Om rottigheid op de eerste schooldag te voorkomen, heb ik mijn spullen gepakt en ben ik vooraan gaan zitten. En daar zit ik nu, bijna een halfjaar later, nog steeds. Recht tegenover Bach.

‘Pip. Hé, Pippa! Slaapkop, draai je eens om!’ Jasmijn, die dus nog steeds achter in het lokaal zit, steekt een briefje omhoog. ‘Kom halen!’

‘Wat is dat?’ roep ik door het lokaal.

‘Een briefje. Duh! Kom nou maar,’ roept Jasmijn ongeduldig terug. ‘Bach zit nog wel even op de wc, hoor.’

Lichtelijk geïrriteerd sta ik op en ik loop vlug naar Jasmijn. Ze ziet er leuk uit vandaag. Je kunt aan haar kleding zien dat het geen gewone dag is, maar een vrijdag.

Vrijdagen zijn bij ons op school heilig. Het betekent namelijk maar één ding: na schooltijd het weekend inluiden in café Toppels! Toppels is dé hotspot voor alle populaire jongeren bij ons in het dorp. Ben je een ‘somebody’, dan ben je verplicht je iedere vrijdag na je laatste lesuur te melden aan de bar van het café. Op maandagavond begin ik al met het uitzoeken van de perfecte *Friday*-look. Altijd weer iets nieuws, want het is niet de bedoeling dat je er meerdere keren in dezelfde outfit verschijnt.

Mijn vriendinnen en ik hebben een vast ritueel. Na het laatste lesuur schieten we het meidentoilet in. Daar checken we elkaars kleding en werken we onze make-up bij. Eenmaal aangekomen bij Toppels bestellen we een drankje en het feest kan beginnen.

Iedere vrijdagmiddag komen er veel knappe jongens naar Toppels en we vallen goed in de smaak bij hen. Vooral ik.

Maar ik vind maar één jongen echt leuk: Adam. Adam is de populairste jongen uit het dorp. Hij is lang, knap, draagt altijd leuke kleding en is superstoer. Bijna alle meiden hebben een crush op hem, maar sinds kort flirt hij exclusief met mij. Zijn beste vrienden hebben me zelfs in vertrouwen verteld dat Adam me steeds meer als *girlfriend material* ziet. Hoe gaaf is dat?!

De laatste paar vrijdagen in Toppels hebben we de hele middag staan kletsen en vorige week hebben we dan eindelijk telefoonnummers uitgewisseld. Eergisteren heb ik al mijn moed bij elkaar geraapt en hem een WhatsAppje gestuurd. Hij heeft me alleen nog steeds niet geantwoord, terwijl ik kan zien dat hij mijn berichtjes wel gelezen heeft. Waarschijnlijk is hij gewoon druk. Of houdt hij niet van appen. Hij zal vast een goede reden hebben.

Ik gris het briefje uit Jasmijns handen en loop zo snel als ik kan terug naar mijn tafel.

Hé lief nichtje,

Je ziet er leuk uit vandaag! Van welk merk is je topje? Ik wil hem ook!

Hopelijk voor jou is Adam vanmiddag in Toppels. Heb je nou al iets van hem gehoord?

PS Is Bach weer lekker aan het stinken? Ik ben nog steeds blij dat hij jou i.p.v. mij naar voren heeft gehaald! 😊

Love you!

Ik pak een pen en begin druk terug te schrijven:

Haha, gek!

Nee, nog steeds niets van Adam gehoord... Maar vorige week zei hij dat hij heel veel huiswerk en repetities had. Hopelijk zie ik hem zo!

Thanks, you look hot too ☺! X

PS Zullen we vanavond samen *Liefde en Verraad* kijken?

PPS OMG, zelfs als Bach weg is, ruik ik hem nog! Ik snap nog steeds niet waarom hij mij naar voren heeft gehaald, in plaats van jou. Ik ben de liefste van ons twee! Please, zullen we nu van plek ruilen?!

Ik vouw het blaadje dicht en ren snel heen en weer. Ik ben als de dood dat Bach me weer op iets betrapt. Vorige week had ik mijn huiswerk niet helemaal af, en dat heb ik geweten. Ik kon meteen mijn spullen pakken en moest me melden bij mevrouw Tulp.

Mevrouw Tulp is de teamleidster van de havo. Met haar wil je geen problemen. Ze is onwijs streng en onaardig. Ze houdt niet van grappen, ze houdt niet van gezelligheid en ze houdt zeker niet van haar leerlingen. Meneer Bach is een schatje vergeleken bij mevrouw Tulp.

Al vanaf de eerste dag dat ik op het Groen College zit, kijk ik uit naar mijn examenjaar. Het jaar dat je bij de oudste en de populairste leerlingen van de school hoort. Maar ook het jaar dat je bijna geen lessen meer hebt en je je eigen examenstunt viert!

De stunts zijn bij ons op school altijd één groot feest. De examenleerlingen vieren dat ze geen les meer hebben en dat ze zich vanaf dat moment zelf op hun eindexamens kunnen gaan voorbereiden. Alle examenleerlingen komen deze dag verkleed naar school en iedereen is baldadig. Als je niet op-

past, word je bekogeld met eieren, bestoven met meel of bespoten met slagroom. Maar het allerleukste aan de examenstunts zijn de bierfietsen. Ontzettend grappig en vanaf dit jaar... ontzettend verboden. Ideetje van mevrouw Tulp.

Ik kijk op de klok en zie dat het pas vijf voor halfeen is. De les duurt nog een halfuur. Misschien moet ik toch maar aan mijn wiskundesommen beginnen, dan heb ik dit weekend niet zoveel huiswerk.

Oké, eens kijken: $f(x) = \sqrt{(27x-x^4)}$. Ligt het aan mij of staat hier Chinees?

Zou Adam goed zijn in wiskunde? Als hij straks mijn vriendje is, kan hij me mooi helpen met mijn sommen. Langzaam droom ik weg.

‘Pippa, vangen!’

Jasmijn gooit een volgend briefje als een vliegtuigje gevouwen naar me toe. Ik sta op en probeer het te vangen, maar in plaats daarvan komt het onder het bureau van Bach terecht.

‘Lekker bezig, Jas! Daar kom ik toch nooit bij?’ roep ik naar Jasmijn.

‘Pak nou maar. Straks leest Bach het en geloof me, dat wil je niet.’

‘Ik zou inderdaad maar opschieten, Bach loopt al op de gang,’ sist Sofian, die bij de deur zit.

Snel kruip ik onder het bureau. Iek, wat is het hier vies. De hele onderkant van het bureaublad is beplakt met oude stukken kauwgom. Als het maar niet in mijn haar terecht komt.

Ik zie het briefje, het ligt nu niet ver meer bij mij vandaan. Nog een klein stukje... Bijna... Ja, ik heb het!

‘Pippa Roodenburg, kom onmiddellijk onder mijn bureau vandaan!’

Kedeng! Ik stoot mijn hoofd keihard tegen het tafelblad. Dat wordt een bult. Naast me staan de glanzend gepoetste schoenen van meneer Bach. Met een rood hoofd kruip ik onder zijn bureau vandaan. De klas ligt dubbel en Jasmijn lacht het hardst. Meneer Bach is ook rood aangelopen.

‘Wat was mejuffrouw Roodenburg onder mijn bureau aan het doen?’ vraagt Bach.

‘Ik had mijn pen laten vallen.’ Goede smoes, al zeg ik het zelf. Nu maar hopen dat hij erin trapt.

‘Is dat zo? Waar is die pen dan? Of bedoel je soms dat vliegtuigje dat je in je hand hebt?’

Pippa, dombo! Ik kan het beter opgeven. Er zijn maar weinig leerlingen die het ooit van meneer Bach gewonnen hebben.

‘Dat klopt, meneer,’ verzucht ik.

De klas is gestopt met lachen, want ook zij weten dat het menens is.

‘Geef hier,’ beveelt Bach mij. ‘Laten we eens met z’n allen luisteren naar wat mejuffrouw Roodenburg belangrijker vindt dan wiskunde.’

Hij trekt het briefje uit mijn hand. Zal hij het echt gaan voorlezen? Als er maar niets gênants in staat! Ik kijk in paniek naar Jasmijn, ook zij is gestopt met lachen.

Meneer Bach opent zijn mond. ‘Vanavond samen *Liefde en Verraad* kijken lijkt me top,’ leest hij hardop voor. ‘Wat een lekkere acteurs spelen daar toch in. Vooral Mees Swart. Hij is *beyond sexy*. Hoorde gister trouwens bij *Glitter & Glamour* dat ze een nieuwe rol gaan casten. Stel je voor dat ze jou vragen! Dan ben je in een klap van die...’ Meneer Bach stopt met lezen, slikt even en schreeuwt dan: ‘...stomme, stinkende meneer Bach af!’ Woest verfrommelt hij het papiertje.

De hele klas ligt dubbel van het lachen, maar ik kan wel

door de grond zakken. Bach kijkt me woedend aan, maar zegt niets. Ik denk dat ik beter beter mijn spullen kan pakken en gaan. Gezellig langs mevrouw Tulp om me te melden. Lijkt me enig. Not!

Jasmijn heeft hetzelfde bedacht en is ook haar tas al aan het inpakken. 'We weten mevrouw Tulp te vinden, dank u.'

Samen met Jasmijn vlucht ik de klas uit. Na het dichtslaan van de deur horen we meneer Bach brullen: 'Zo is het genoeg. Ophouden met lachen. Aan het werk jullie!'